
R
S
V
L
15634
C15,1x
N
15634

62

श्रीनारसिंहसंस्कृतकलाशीलाग्रन्थमाला—१४

15634

श्रीकालहस्तीश्वरशतकम्

(आन्ध्रानुवादः)

★

श्री ति. गु. वरदाचार्यः, यम्. ए., (आनर्स्)

श्रीनारसिंहसंस्कृतकलाशालायाः

आन्ध्रजातीयकलाशालायाश्च

अध्यक्षः—

(CHITTIGUDUR, MASULIPATAM)

★

गर्तपुर्यां

देवनागरी पवर प्रेस्, अरण्डल्पेट्, गुण्टूर

१९५६

[*All Rights Reserved by the Author*]

SANSKRIT VIDYA PEETHA LIBRARY
KENDRIYA ★ TIRUPATI
15634
62

प्रस्तावना

अस्ति खलु विशिष्टं स्थानमांध्रसारस्वते शतकवाङ्मयस्य । नीति, भक्ति, शृङ्गार, वैराग्यादिबोधकतया प्रवृत्तमिदं वाङ्मयम् । पद्यं वा पादो वा मकुटतया प्रतिश्लोकमन्ते निबध्यमानोऽस्य स्वेतरवैलक्षण्यमभिव्यनक्ति । परश्शतान्येतादृशानि शतकान्युपलभ्यन्ते ह्यान्ध्रभाषायाम् । क्रीस्तुशकद्वादशशताब्द्यां लब्धसत्ताकस्य सोमनाथस्य वृषाधिपशतकं प्राचीनतममुपलभ्यमानेषु शतकेष्विति प्राहुरभिज्ञाः ।

प्रकृतं श्रीकालहस्तीश्वरशतकं षोडशशताब्द्यामान्ध्रकर्णाटक-राज्याधिपस्य लक्ष्मीसरस्वत्योरेकायतनस्य श्रीकृष्णदेवरायप्रभुवर्यस्यास्थान-मण्डनभूतेष्वष्टदिग्गजतया प्रसिद्धेषु कवितल्लजेष्वन्यतमेन धूर्जटिना परम-माहेश्वरेण प्रणीतम् । अत्र स्तूयमानः श्रीकालहस्तीश्वरः आन्ध्रदेशस्थ-नेल्लूरुमण्डलान्तर्गतकालहस्तिनामकपुण्यक्षेत्रमधिवसति । ऐहिकसंपदे कतिपयग्रामेशाश्रितोऽयं कविस्तदीयैरपचरितैरपरक्तो विश्वेश्वरे निःश्रेय-सप्रदा(तुः)तरि श्रीकालहस्तीश्वरे सुस्थिरां सुदृढां च भक्तिमुपलेभ इति शतकादस्माद्विज्ञातुं शक्यते । अनुवादादस्मादनान्ध्राः सहृदयाः

कवेरस्य भक्तिभावं कवितामाधुरीं च, प्रतिकृतितः प्रकृतिमिव, यदि लेशतोऽपि विजानीयुः तर्हि धन्यमात्मानं मन्यतेऽयमनुवादकः इति शम् ॥

इति

विद्वज्जनविधेयोऽनुवादकः

श्री. ति. गु. वरदाचार्यः

चिट्टिगूडूरु,
मचिलीपत्तनम्
21-10-1956.

॥ श्रीकालहस्तीश्वरशतकम् ॥

श्रीविद्युत्कलिताजुवंजवमहाजीमूतपापांबुनो
धाराभिः प्रविनष्टमामकमनोंऽभोरुडिकासोऽभवम् ।
देव त्वत्करुणाशरत्समयतः चिद्भावनासेवया
वर्धेऽहं बहुशाख एव भुवने श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १

वाणीवल्लभदुर्लभे तव शुभे द्वारे स्थितस्सन्नहं
मोक्षश्रीग्रहणोत्सुकोऽस्मि यदि स द्रोहो नु किं स्यात्त्वयि ।
नो चेदुज्झितनित्यमंगलमिमं प्राप्तापदं किं जनं
राजद्वारसमाश्रितं च तनुषे श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २

मिथ्या सर्वमिदं विचारकुशलस्यैवं विजानन्नपि
स्त्रीसंतानधनासवो न हि मृषेत्येवं सदा चिंतयन् ।
अज्ञानार्णवमज्जनामभिलषत्यात्मन्यनीशो जनो
नत्वीषत्त्वयि भक्तिभावलगनं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३

दुर्लंघं समयस्य बंधनमिदं कुर्याव सम्यक्शृणु;
स्वांते मे समुपास्यसेऽनवरतं काचं विना त्वं मया ।
मा कार्षीः परतंत्रमेनमरिषड्वर्गस्य; नेहेऽधिकं
नेहेऽध्वान् करिणः श्रियोऽपि बहुलाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४

संसारस्थसुखासवेन नितरां मत्तो न जानात्ययं
पापो मामिति किं न रक्षसि महापापाब्धिमग्नं नु माम् ।
किं क्रीडारससंभ्रमेण पतितं कूपे पिता बालकं
शोचन्नोद्धरणाय तस्य यतते श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५

किं देवान्तरवंदनाद्विरचितो द्रोहो मया स्वामिनः ?
किं वा ते वचने स्थितं न ? किमु वा त्वत्केवलो नास्म्यहम् ।
नैवं त्वय्यपराद्धमल्पमपि; ते कस्मादुपेक्षा मयि
श्रान्ते संसृतिसागरभ्रमणतः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६

देवक्ष्मारुहकामधेनुविलसत्स्वर्णाचलस्ते धनुः,
मित्रं प्राणसमं च गुह्यकपतिः, विष्णुस्तवाराधकः ।
को वा ते समुपैति साम्यमपरः ? त्वत्सन्निभस्त्वं प्रभो,
कश्चान्यो मम निस्स्वताहतिचणः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७

योद्धुं नालमहं त्वया सह विभो पार्थो धनुष्मान्यथा
कर्तुं न प्रभवामि काव्यरचनैः गन्धर्ववत्प्रीणनम् ।
तातं हन्तुमशक्त एव भवते, त्वां मौसलाग्रेण वा
किं भक्त्या मम ? दर्शनं तव कथं ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८

ऐश्वर्यं पितरौ वधूश्च तनया इत्यश्मखण्डं महत्
ग्रीवायां मम बद्धवानसि; कथं त्वां चिन्तयेयं स्थिरः ।
चाञ्चल्यास्पदमानसोद्भवमहामोहार्णवे मज्जितः
सीदामीश्वर ! हापयार्तिमखिलां श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९

त्वन्नामैव यदृच्छया श्रुतमपि प्रोत्सारयेत्पातकं
प्रेताधीशकरिप्यमाणमतुलं बाधाचयं वारयेत् ।
मुक्तास्ते च भवेयुरेव कृतिनो यैस्तत्समुच्चार्यते
शास्त्राण्याहुरिदं, न चात्र विशयः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०

ताम्बूलास्वदने, स्वकीयविनुतेराकर्णने वन्दिनः,
मृष्टान्नेऽप्यशिते, श्रियां विलसने वैवश्यसंपादके ।
गीतीनां श्रवणे च गायकवरात्, दम्भार्थविश्राणन-
क्रीडासक्तजनान्किमित्यभिदधे श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११

सेवायां तव सन्तु संततमुदः, प्रादुर्भवन्त्वापदः;
लोकातीतमिमं वदन्तु, यदि वा सामान्यमेव प्रजाः ।
ज्ञानं मेऽस्त्वथवा विमोहतिमिरं; स्युर्नाम भद्रा ग्रहाः,
अन्ये वा; त्वयि मे समैव धिषणा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १२

लूता कां श्रुतिमध्यगीष्ट ? भुजगोऽपाठीच्च शास्त्रं नु किं ?
कां विद्यां गज आदिताथ ? शबरोऽभ्यास्यच्च मन्त्रं नु कम् ।
बोधोत्पत्तिनिदानतां जनचयस्यायान्त्यधीतानि न
त्वत्पादार्चनरागिताविरहिणः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १३

कायो जातकिणो वधूकरुहैर्लूनः, स्तनैर्घर्षणात्
वक्षश्चोन्मृदितं, वयश्च गलितं पुष्पेषुसंक्रीडितैः ।
आक्रान्तं जरया शरीरमखिलं, जाता जुगुप्सा च मे,
संसारात्प्रविरक्तमेव कुरु मां श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १४

किंरूपं हृदये भजामि सततं त्वां ? जानु योषास्तनः
प्रस्थो मेषमलः किमेषु भवतो रूपं भवेद्भद्रदम् ? ।
संदेहं प्रणिहत्य दर्शय निजां मूर्तिं सुधां नेत्रयोः
चिन्नीरेजविहारमत्तमधुप ! श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १५

किं त्वां बाण इव न्ययूयुजमहं दौवारिकं स्वात्मनः ?
किं त्वाऽकुर्वि सुराङ्गनानिकटगं दूतं मनुः प्रागिव ? ।
भुङ्क्ष्वोच्छिष्टमिदं ममेति किमुपारुन्धं भवन्तं ? कुतः
कर्णे रक्षणंयाचनां न कुरुषे ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १६

हस्तौ मे सरतः शिलाप्रहरणैः पूजाविधाने न ते;
नालं तर्पयितुं स्वसूनुहननात्त्वां, लोचनोत्कर्षणात् ।
विद्मामीदृशमस्थिरं; तव दयायत्ता मम ह्यायतिः
श्रीलक्ष्मीपतिसेविताङ्घ्रियुगल ! श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १७

मत्ताः क्ष्मापतयः समेऽपि, निरयः तत्सेवनं भीकरं,
तद्देयाः चतुरङ्गयानतुरगीभूषास्त्रियश्च व्यथाः ।
आश्रित्यालमिमान्, गतोऽस्मि महतीं तृप्तिं, न कांक्षामि तत्
ज्ञानोपार्जनशक्तिमेव वितर श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १८

नैपुण्येन विमर्शनेऽपि भवदीयाद्यन्तवित्तिर्न मे,
नाप्याहूय करोषि तां मम, किमु व्यर्थैः तदर्थैः श्रमैः ।
क्षीरे मज्जय मां जलेऽपि यदिवाऽहं त्वां प्रपन्नः प्रभो !
श्रीरामार्चितपादपद्मयुगल ! श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १९

ईप्सा चेत्तव दुर्लभं न पललं, हस्ते मृगो वर्तते,
तीक्ष्णश्चापि कुठार ईश, निटले वह्निः, जलं मूर्ध्नि च ।
एतैस्तत्पचनं विधाय निपुणं नाश्नन्कपाले किमि-
त्युच्छिष्टं शबरात्तदादित भवान्? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २०

राजा सन्नघवानभूदधिपतिर्नक्षत्रतारानिशां
पीडामङ्गि च राजराजपदगः प्रापत्कुबेरः पराम् ।
नष्टोऽभूत्स सुयोधनोऽपि नृपराट्शब्देन साकं निजैः
धिग्धिग्राजपदं द्विषोऽपि न भवेत् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २१

राजा चेद्धनलोलुपः क्व भवनं धर्मस्य? का वा गतिः
तत्तद्दूर्णविधेः? कथं च भविता सौख्यं नृणामर्हताम् ।
पण्यस्त्रीनिचयस्य कश्च शरणं? भक्तास्त्यदीयाः कथम्
विस्रब्धं भजनं भजेयुरनिशं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २२

ऊर्मिः, पैप्पलपत्र, मूर्जिततमादर्शो, मरुद्दीपिका,
खद्योतो, मृगतृष्णिका च, करिणः कर्णांचलं, चाक्षरम् ।
आकाशे लिखितं च, जीवितं; अथ ज्योत्स्नापयःपिण्डकं
भूतिः; लोलुपता कुतोऽत्र भवति? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २३

विश्वासो न हि मे परेषु भवतीवान्यो भवन्तं विना
न भ्राता पितरौ गुरुर्यदपि वा बन्धुर्महाप्त्सु मे ।
तातोत्तारयसे कदा जनमिमं संसारदुःखार्णवं?
ब्रह्मानन्दजलाशयं च नयसि? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २४

लभ्या चेत्तव चत्वरेऽपि वसतिः भैक्षं ममालं प्रभो
सेवा मे न हि रोचते नृपपशोर्लाभे निधीनामपि ।
मामाशागुणबद्धमेव विदधत् मा संसृतौ पातयेः
दासत्वेन परिग्रहेच्छुरसि चेत् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २५

आख्यां ते भवदंघ्रितीर्थमपि, ते निष्ठ्यततताम्बूलम-
प्याहारं विनिवेदितं च भवते, स्वीकृत्य पुत्रोऽस्मि ते ।
वात्सल्यात्परिपालयैनमनिशं, नेहे परापत्यतां,
संग्राह्योऽसि, न चात्तहानमुचितं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २६

ताताम्बेति मयोच्यमानमनिशं त्वय्येव सर्वेश्वरे
विश्रान्तं न तु जन्मकारण इति स्वान्तेऽवगच्छ प्रभो ।
माता मे जनको गुरुश्च न परः, सर्वेऽपि ते त्वं मम
त्रायस्वांधमिमं भवांधतमसात् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २७

पुत्राभावकृतं विवेकरहिताः गच्छन्ति शोकं परं
किं नासन् शतपुत्रकाः कुरुपतेः? काभूद्गतिस्तस्य तैः ।
किं वासीदनपत्यकस्य शुकमौनींद्रस्य नीचैः स्थितिः?
मोक्षं नैव रुणद्धि पुत्रविगमः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २८

बाधन्ते किमु दुर्निमित्तनिवहा दोषा ग्रहाणां च तान्
ये त्वच्छोभननामधेयमनघा उच्चारयन्त्यन्वहम् ।
किं निर्वापयितुं क्षमा नु शलभाः संख्यातिगाः पावकं?
त्वत्सेवानिरता भवन्ति सुखिनः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ २९

आत्मत्राणपरायणोऽन्यपथगान्नोपैमि पृच्छेच्छया
जिज्ञासुः भवदंघ्रिसेवकजनानेवोपसर्प्याम्यहम् ।
मुक्तांस्त्वद्भजनाद्विलोकितवतः कस्मान्ममान्याश्रयः ?
किं कांक्ष्यं त्वदनुग्रहे सति मम ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३०

मत्तेभास्तुरगा रथाश्च मणयो हर्म्याणि चांदोलिकाः
चित्रा वस्त्रततिर्विलेपनचयो रामा न मोक्षप्रदाः ।
ह्येषां समपेक्षया नृपगृहद्वारे प्रतीक्ष्यानिशं
कालोऽज्ञैर्बत गम्यते भुवि मुधा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३१

योषाभ्यो विजुगुप्समानमपि न प्राप्तुं जुगुप्सां क्षमं
चित्तं, मुंचति मोचनेच्छु न सुखं, विच्छिन्ददीहालतां ।
छेत्तुं न प्रभवत्यहो, न कुरुते पूजां चिकीर्षत्तव;
त्राणेच्छुर्यदि दर्पमस्य निजहि श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३२

कत्यब्दान्नं मया स्थितं ? सुविदितं किं वा मयासीत्तदा ?
रक्ष्यः कश्च ? भवन्तमेव सुदृढं ध्यायामि; लभ्या कदा ।
ब्रह्मानंदरसानुभूतिरथ मे कीदृग्भवेदायतिः ?
मा कार्षीर्विमनायमानमव मां श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३३

आसन्नं मरणं विदन्नपि मृतेर्भीतः परित्रायते
को मां वैद्यवरो गदात् ? प्रकृतिगं कुर्याच्च किं भेषजम् ?
के देवास्सदया मयीति विलपन्नैव स्मरेत्त्वामहो
जीवश्राद्धविधानवानपि यतिः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३४

रम्यस्वर्णमुखीनदीतटविरूढाम्राटवीमध्यतो
वेदीस्निग्धशिलातले स्थिरधियः पद्मासनस्थस्य च ।
त्वत्साक्षात्करणात्सदा मम हृदि स्रादुर्भवन्येव यत्
तत्सौख्यं न तु सम्पदामनुभवात् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३५

कण्ठे दारभरं निबध्य विरचय्यास्मिन्नपत्यव्रजं
तस्योद्वाहविधिं विधाय महतायासेन तस्मिंस्ततः ।
तुच्छे बान्धवभावनाग्नि जनतासंभ्रान्तये प्रेमणि
स्त्रीकीलं दृढतावहे निदधिषे श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३६

देहं शाश्वतिकं विधेहि, यदि वा जन्मान्तरं वारय,
द्वे एते यदि कर्मणी न सुशके स्पष्टं तदेवोच्यताम् ।
शक्ये चेदथ तत्प्रसीद गदितुं; लब्धेव ते सेवया
कारुण्यास्पदतां यतेऽनुभवितुं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३७

भूपः कोऽपि महायुगानि धरणेः द्विसप्त गोप्ताभवत्
कोऽप्यन्यः सकलां चकार सुचिरं स्वाज्ञाविधेयां भुवम् ।
तल्लक्ष्मीपरिणामदुःस्थितिकथाः श्रुत्वापि दर्पं स्वकं
हातुं न प्रभवन्ति भूपहतकाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३८

भूपत्वे समुपस्थिते ऽनुपदमेवापैति किं वा दया
धर्मश्चाभिजनश्च सत्यवचनं क्षान्तिः सतां रक्षणम् ।
सौजन्यं कृतवेदितासवचने विश्वास एवं न चेत्
पातस्यास्य न हेतुरेव भविता श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ३९

ये पूर्वं किल मोक्षराज्यपदवीमूर्धाभिषिक्तास्त्वया
धन्यैस्तैस्सदृशोऽहमित्यभिदधे जानान; एतद्यथा ।
लूतासर्पकिरातमत्तकरिणां दोषैर्युतोऽहं सदै:;
द्रष्टुं त्वां न तु पारयामि त इव श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४०

सर्पालंकरणश्च कृत्तिवसनश्चारण्यचारी भवान्
व्यालेभेंद्रकिरातसंस्तुतिशुचां स्थानेऽभवन्नाशकः ।
कं योगं विनिधाय चेतसि सहातिक्षुद्रया लूतया
कैवल्यास्पदमेव तामकुरुत श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४१

भुक्तास्वप्यमराङ्गनासु भजते तृप्तिं न कामो मम,
प्राप्ते ब्रह्मपदेऽपि तुष्यति मदीयाशा न सर्वातिगा ।
क्रोधाग्नेर्मम सर्वलोकदहनेप्यायाति शान्तिर्न वा
नेहे भद्रमिहास्तु मे तव दया श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४२

वीतासून्प्रति शोचनं जनचयस्यैवंविधार्थं हि यत्
प्रेताधीश ! वयं भवन्तमचिरादायाम एतद्ध्रुवम् ।
संदेहस्य लवोऽपि नेति शपथः तीर्थे तदा स्नास्यतः;
कुत्स्या आन्तरमर्थमस्य न विदुः श्रीकालहस्तीश्वर ॥

दुःखं यद्भवजं त्वदंघ्रिजलजस्यापास्यते सेवया
क्षुद्राणां धरणीभुजां कथमिदं नाश्यं भवेदाश्रयात् ।
शाम्यन्ती किमजागलस्थकुचतो दृष्टा बुभुक्षा शिशोः
मातुः प्रस्नुवतः स्तनादिव भुवि श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४४

(2) 15634
15634
15634

ये शश्वत्समुदीरयन्ति शुभदं ते नाम तेषां ध्रुवं
दम्भोलिः सुमतामुपैति हिमतामग्निस्तथा सागरः ।
भूभावं सखितां रिपुर्गरलमप्येत्येव पीयूषतां
आख्या ते स्वयशीकरोति सकलं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४५

किं न स्युर्गहनेषु कन्दफलमूलाद्याः, महीध्रे गुहाः,
आपो निर्झरिणीषु, पल्लवमयाः शान्ताश्रमे प्रस्तराः ? ।
किं न स्याः प्रविरागिणां हृदि दयाविष्टान्तरङ्गोऽवितुं ?
राज्ञां सेवनकांक्षिणो बत जनाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४६

जन्मान्यापमहं पुरा कति तदा मोहादकार्षं कृतीः
काःका इत्यपि चिन्तयन्सुनिपुणं जाने न तद्वास्तवम् ।
जन्मैतन्न परं ममेति मतिमारूढस्य जन्मान्तरं
भक्तस्यास्य जनस्य वारय विभो श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४७

यावत्तिष्ठति भूतले मम तनुः तावद्रुजादुःखतो
रक्षित्वा करुणार्द्रवीक्षणयुतो मां त्वत्प्रपन्नं कुरु ।
सन्यस्ताखिललौकिकार्थनिचयं त्वत्पादपंकेरुह-
न्यस्ताशेषमनःप्रवृत्तिमनिशं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४८

पूर्णो मूत्रमलैर्मनोजनिलयो द्वारं सुषुम्ना नु किम् ?
राजी रोममयी च कुण्डलिरपि स्यादम्बुजं किं मुखम् ? ।
षट्कंजानि कराक्षिपादयुगलं ? फालं कलेन्दोः ? रतिः
योगः किं ? तरुणीर्भजन्ति हि मुधा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ४९

शृङ्गारादिरसाभिषेकसलिलैः वाचाप्रबन्धैः सुमैः
शब्दार्थध्वनिवाद्यसुंदररवैश्चालंक्रियाभूषणैः ।
ओजःकान्तिगुणैः प्रदीपततिभिः माधुर्यभोज्यैरपि
प्रीत्यार्चन् भवतः करोमि भजनं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५०

स्तोतव्यं भवतः कथं नु तदलं रूपं निवृत्तोपमं
प्रत्यातुं न हि काव्यवाक् प्रभवति व्यंग्यार्थशोभावहा ।
रम्यालंकरणैः गुणैरपि युता तस्मात्तयालं प्रभो
धिग् धिङ्मादृशदुर्विदग्धनिवहं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५१

सक्षीरं सगुडं च भोजनमिदं वत्स त्वया गृह्यतां
पित्रोरित्युदितं निरस्य कदलीमात्रं फलं दीयताम् ।
ईप्सामीदृशमात्मसूनुकथितां तौ पूरयेतां यथा
वात्सल्याद्धितरेप्सितं मम तथा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५२

स्वप्नोऽसौ शकुनं ग्रहव्यतिकरः सामुद्रिकं लक्षणं
पीडा रोगकृता विधेर्विलसनं भूतादिकावेशनम् ।
शोकस्याप्यभिभूतिरित्यसुचये प्रीतिं विधायास्थिरे
बाधान्प्राणिततेर्बहून्जनयसि श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५३

त्वद्भुक्तं निदधाति मूर्ध्नि कुसुमं भूतिं ललाटे च यः
निर्माल्यं गलसीम्नि गंधनिचयं नासाग्रभागे कृती ।
कुक्ष्यन्तर्मधुराशनं च परमो भक्तस्स ते सर्वदा
कैलासे सखितां गतो विहरति श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५४

दारापत्यसुहृद्धिताः वितरितुं शक्ता अभीष्टानि नः;
तत्सेवां प्रविहाय ये खलु निजं कालं भवद्ध्यानतः ।
आविर्भूतसुखाः चिरं गमयितुं शक्ता विना तान् श्रियः
केभ्यः संचिनुषे प्रदित्सुरमिताः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५५

भूपा मां रसिकाः अथापि कृपणाः कोपात्तुदेयुर्यथा
त्वत्पादांबुरुहे तदैवशरणं गच्छामि मा मां त्यज ।
कैलासप्रभुतां सरोजसदनं क्षीरार्णवोपाश्रयं
मन्ये स्वल्पमनुग्रहं तव विभो श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५६

रूप्याद्रिः वृषभश्च कीकसमयी माला कपालं तथा
व्याघ्रत्वग्भसितं भुजंगमततिश्चैतन्मदीयं धनम् ।
मा तत् गात्सोदरवृन्दमंशत इति स्वात्मा विना तं कृतः
एकश्चाद्वय इत्यसौ न विनुतिः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५७

आम्नायाभ्यसनाच्च दर्शनचयस्यालोडनाच्चान्ततः
तत्त्वस्यापि विचिन्तनात्क्षरमिदं देहं स्थिरं ब्रह्म च ।
जानीमो वयमित्यसत्यवचना गोष्ठीषु ये दम्भतः
किं ते चित्तजयोत्थनिर्वृत्तिविदः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५८

त्वन्मात्राश्रयणाद्व्रतेषु नियतं निःश्रेयसं केषुचित्
कुक्ष्यर्थं विचरन्ति ये खलु सदा किं तैरिदं न श्रुतम् ।
आयुर्मात्रमिहान्नदं जनिमतां वेदैर्यदुक्तं पुरा
न त्वां द्रष्टुमलं भवांध्यनिहताः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ५९

औद्धत्येन महेश्वरं समशरे जेतुं सयत्ने सति
प्रक्रान्तो निटलेक्षणोऽपि सहसा दग्धुं हठाद्दर्पकम् ।
तन्मध्यस्थितिदुर्गतानव जनान् प्रस्पर्धयोन्मृद्नतोः
वत्सान्मत्तमहोक्षयोरिव मिथः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६०

सर्वं संशय एव देहघटनं, सर्वं विचारास्पदं
सर्वं दुःखपरम्परान्वितमहो कायो भयभ्रान्तिकृत् ।
सर्वं चात्मशरीरपोषणमसद्व्यापारसिद्धयै नृणां
ध्यातुं त्वामुपयान्ति नैव मनुजाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६१

संतुष्टो नितरामहं मनसिजद्वारोत्थसौख्यैरलं
शान्तश्चाप्यभवं भृशं धरणिपद्वारोत्थसौख्यैरलम् ।
लिप्से शान्तिमहं प्रदर्शय निजद्वारोत्थसौख्यानि मे
चिंतापेतमिमं कुरुष्व सदयं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६२

अन्यस्तोत्रपराङ्मुखत्वनियमोपेतानुकारा जनाः
पुत्रीपुत्रकलत्ररक्षणधिया भूपाधमानर्हताम् ।
आपाद्याभिलषन्ति सेवितुमिदं तेषां नु किं साम्प्रतं
नैषां श्लाघितुमुत्सहे हि चरितं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६३

ब्रह्मानंदमहावने निदधतो ये नादघंटारवं
बिंदुं दीपतत्तिं कलादिनिचयं विज्ञानसंसाधनम् ।
शक्ता वारयितुं गतिं विचरतः चेतःकुरङ्गस्य तैः
छिद्यन्ते भवबन्धदुष्टलतिकाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६४

याचे त्वां न किमप्यहं, यदि तथा मत्तः त्वया गम्यतां
मह्यं ते कविता न रोचत इति प्रोच्येत चेत्तच्छ्रुणु ।
जिह्वायाः प्रकृतिर्ममेयमसकृन्निष्कामतः प्रार्थनं;
कामार्थी लभते कथं तव पदं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६५

कीराः किंशुकरम्यपुष्पनिचयं दृष्ट्वा फलभ्रान्ततः
तस्यादानसमीहया निकटगाः वंध्यश्रमाः स्युर्भुवि ।
एवं कर्मकलागिरां खनिषु ये शास्त्रेषु सप्रत्ययाः
ब्रह्मज्ञानयुता भवन्ति न हि ते श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६६

ननन्यान्विनिहत्य तत्पदगता इच्छन्ति ये जीवितुं
किं ते मृत्युवशं न यान्ति ? विभवस्तेषां न किं नश्यति ।
नित्यं तैं सकलत्रपुत्रसुहृदः किं निर्विशेयुः सुखं ?
जातानां मरणं भविष्यति न किं ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६७

त्वत्कारुण्यपदं नरोऽधमगृहं नाभ्येतुमिच्छत्यपि
व्याहर्तुं कृपणं वचः परजनं नोपैत्यपायेष्वपि ।
दंभस्यापि परिग्रहं न कुरुते देवान्तरं न श्रितः
वैवश्यं न शुचापि याति विषमे श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६८

सोढव्या न हि शत्रुभिर्विरचिता द्रोहा मया ज्ञातिभिः
पित्रा सत्यमिदं शपे, प्रतिकृतिः स्वल्पापि दोषाय हि ।
मत्वैवं विरतस्ततः कृतमतिः संन्यास आसं ध्रुवं
वैरं नैति हृदस्तु, का मम गतिः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ६९

विद्यास्वान्तमधीतिनो वयमिति स्वैरप्रलापिप्वहो
विद्वन्मानिषु संशयास्त्यगहने मार्गात्परिभ्रश्यतः ।
कामक्रोधमहाकिरातति[illegible]भिः निर्भर्त्स्यमानस्य मे
चित्तात्स्वास्थ्यमपैति पालय विभो श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७०

ह्यद्रोगी विजुगुप्सते खलु कुतः, का सा जुगुप्सापि वा ?
किं वा लिम्पति, लेपनं च किमिदं ? देहा मदापूरिताः ।
छन्नं किं प्रविमोहपूरितभवे प्रच्छादनं स्याच्च किं ?
किं कार्यं करणं च ? सर्वमफलं, श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७१

श्रीशैलेशमहं प्रभुर्न भजितुं कांचीविभुं सेवितुं
काशीनाथमुपैतुमप्यथ महाकालेश्वरं वंदितुम् ।
मत्वा मेरुसमं मदीयमणुवन्निस्सारभूतं गुणं
पाहि स्वीयकृपाकटाक्षविसरैः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७२

आचार्यत्वमुपाश्रितो भुवि चरेत्, श्रीपादतीर्थं मम-
दत्स्वेत्युक्तिमनुग्रहादपि वदेत्, प्राणार्थदेहादिकम् ।
शिष्यस्यापि निजं ममेति निगदेत्, वित्तो जुगुप्सां वहन्
विद्वांस्त्वां न भजेत्त्वसंगमनसा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७३

मायाजांडकरंडकोटिमिह केऽपिंपन्निर्जैर्नर्तनैः ?
केऽवाऽजय्यमनोभवं समदहन् ? के वा निरास्थन् श्रियम् ।
प्राणिप्राणभुजंगमृत्युरथ कैर्जिग्ये निरायासतः ?
मोक्षं दद्युरमी जनाः कथमिव ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७४

आघ्रातुं स्वदितुं विलोकितुमपि स्प्रष्टुं ग्रहीतुं ध्वनिं
जंतून्किं सृजसि त्वदीयभजनायाकुर्वतः ताः क्रियाः ।
नूनं त्वेष तवेन्द्रजालमहिमा कालातिवाहं निजं
प्रेप्सोः स्वीयविनोदनेन; किमतः ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७५

घोरं प्राक्चरितं मम स्मृतिपथं यातं जुगुप्सां वहेत्,
भीत्यै स्युर्मरणानि चिन्तनवशादेप्यन्त्यतीतानि च ।
आत्मानं स्वकृतीश्च संस्मृतवतः संजायते मे भयं
कालोऽप्यात्रियते बतान्धतमसैः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७६

पर्यालोच्यत मन्त्रतन्त्रनिचयश्चादर्शि सम्यङ्मया
विद्वद्दर्शितसांख्ययोगहृदयं, श्रुत्यागमाः पाठिताः ।
लेशेनाप्यपयान्ति नैव मनसः शंकास्तु, का मे गतिः ?
श्रद्धां मे धिषणां स्थिरां च वितर श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७७

पुण्यान्याचरितानि पूर्वपुरुषैः कार्याण्यसूयालवो
विध्वस्तानि विधाय दुर्मदयुताः पापानि ये कुर्वते ।
दैवं तान्नहसेत्किमन्यपुरुषाः तान्नानुकुर्वन्ति किं ?
धिग्धिग्भाविदुरन्ततांध्यमसतां श्रीकालहस्तीर ॥ ७८

दत्ते किं नु वराटमात्रसुखमप्याशापदं संसृतिः ?
किं कामान्वितरत्यसौ ? किमनुयात्यात्मानमारादपि ।
कीर्त्यै किंनु भवेत् ? अघान्यपनुदेत्किं ? दर्शयेत्त्वां च किं ?
धिक्तां, तत्स्पृहणं निहंसि न कुतः ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ७९

कायोऽसौ सहते न हीषदपि चेन्न्यूनं सकृद्भोज्नं,
छायामाश्रयते रवेश्च चकितो, वर्षे विशत्यालयम् ।
शीतार्तो भजतेऽनलस्य निकटं, किं सौख्यमस्माद्भवेत् ?
कांक्ष्यो नैष, जुगुप्स्य एव मनुजैः, श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८०

केदारादिसमस्ततीर्थगमनं कार्यं कुतो मानवैः ?
काशीत्वं भजतेऽङ्गणं हि सतत, कुक्षिश्च कैलासताम् ।
प्राप्ते ते चरणांबुजव्यतिकरे दिव्यप्रभावे विभोः;
एतावन्न विदन्ति मर्त्यहतकाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८१

मोहेनान्यधनांगनापहरणोद्युक्तं मदीयं मनः
घोरं तत्क्षणमेव दासनिवहैः कृत्वा गृहीतं निजैः ।
भक्तिज्ञानविरक्तिरज्जुविहितैः पाशैः दृढं निर्दयं
पादस्तम्भनिबद्धमेव रचय श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८२

ब्रह्माणं न विगर्हयेत, धरणीलोके तु कस्मादसौ
धीचातुर्ययुजः ससर्ज विदुषः ? सृष्ट्वा च तेषां कुतः ।
क्षुद्बाधां समचीकृपत् ? यदि च तत्कृत्यं तदा दुर्धियो
राज्ञः किं जनयां बभूव ? धिगहो ! श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८३

बिल्वस्यैकदलेन ये खलु जनाः त्वत्पूजनेनार्जितुं
पुण्यं नैव विदन्त्यपूपपृथुकैः सूपेन भक्तेन च ।
सक्षीरेण सशर्करेण महतायासेन देवान्तरा-
ण्यर्चित्वा विफला भवन्ति बत ते श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८४

चेतोनिम्बमहीरुहस्य हि धनं स्यादालवालो जलं
संगः संसरणे मदोऽङ्कुरमथासत्यं पलाशोच्चयः ।
दुर्वृत्तिः कुसुमं फलं मनसिजव्यापारकोपादिकं
रक्षास्योत्खननाच्छ्रितं जनमिमं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८५

यः काव्यं रचयेद्भवत्परतया, तत्कारयित्वा परैः
यो ब्रूयात्सततं पठामि तदिति, त्वत्कीर्तनं तत्त्वयम् ।
इष्टापूर्तविधौ सभक्तिहृदयोऽधीते च यः श्रद्धया,
बंधुर्मे स स एव, नान्यमनुजः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८६

संपद्दुर्गमनिर्गमय्य, षडरींश्चातर्जयित्वात्मनः,
कांक्षाश्चाप्यनिवर्त्य, दोषनिचयं नीत्वा न विच्छिन्नताम् ।
बंधादीनविदार्य, यौवनवयोहावानसंस्तभ्य चा-
जित्वा भूततर्तिं, कथं नु तव धीः ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८७

दास्येनाश्रयणं महीपततेरर्थाय किं वा सुखं
किं वा दुस्तरसंसृतिप्रतरणे सोह्यप्रदातुस्तव ।
अव्याजानिशसेवनं सुखमिति ज्ञातुं जना नेशते
घोरांहश्चयवीतबुद्धिविभवाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८८

पूर्वेद्युश्च पुरा ततोऽप्यविरतं पश्यन्ति किं नो मृतान् ?
अर्थेष्वेवमपि त्यजन्ति न जना आशां निधौ निःस्ववत् ।
वीक्षेरन् किमु ते भवन्तं ? अथवा देवान्तराराधकाः
नेक्षेरन् शृणुयुर्न मर्त्यहतकाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ८९

वर्णः कृत्तिगतः, तवाभ्यवहृतिः हालाहलः प्रीतिदा,
पात्रं पाणिगतं कपालमपि ते, भोगी च हारो गले ।
विज्ञायापि तवेदृशीं स्थितिमहो प्रेयान्नमायाः कथं
चेतस्त्वं समयूयुजत्तव पदे ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९०

सर्वद्वारतलेषु कञ्चुकिचये दण्डैर्विविक्षूञ्झनान्
दोरन्तर्विदधं प्रहृत्य बहुधा निंदत्यपीमं पुनः ।
संप्रार्थ्यार्थजिघृक्षया नरपतीन्संसेवितुं यान्ति न
त्वत्पादाश्रयणार्जितस्थिरपदाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९१

भिक्षा किं न वितीर्यते प्रतिपुरं ? वस्तुं गुहाः स्युर्न किं ?
किं वस्त्रं सुलभं भवेन्न पथिषु ? प्राप्यं स्रवन्त्यां न किम् ।
शीतस्वच्छजलं ? तपोधनजनं संरक्षितुं नासिं किं ?
कस्मात्क्षुद्रनृपान् श्रयन्ति मनुजाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९२

आहुः केऽपि कृपां कुरुष्व न इति त्वां पूजयन्तोऽन्वहं;
नातिक्रामति मोदकः परिमितिं पिष्टस्य यद्वत्तथा ।
भक्तिर्यत्परिमाणिका फलमपि स्यात्तावदेवेत्यतो
नेहे निर्वृतिमर्चनं तव विना श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९३

ओंकारः प्रणवः स हि यदाकारादुकारस्ततो
वर्णो मश्च भवेत्तदा समुदितः स्यादात्मनां तारकः ।
एतस्यैव जगद्भवेत्परिणतिः, तत्रैव लीनौ सदा
नादो बिंदुरपि, त्वमेष कथितः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९४

त्वद्भक्तेषु सहस्रधापि भजनैस्त्वां याचमानेषु किं
कार्पण्यं बिभृषे ? कुतो न वितरस्येभ्यो मनोऽभीप्सितम् ।
किं भव्यं परिचिन्तयात्र; परमार्थस्य प्रदाने तव
श्रीभाण्डारपरिक्षयः किमु भवेत् ? श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९५

आदौ मोक्षमदादुदारहृदयो भक्त्यः भजद्भ्यो भवान् ;
लोभो मोह इति द्वयं हि जरया साकं प्रवर्धेत यत् ।
तत्सत्यं समपद्यत त्वयि; न चेदेवं कुतस्त्वन्मनाः
त्वद्भक्तः समुपेक्षितोऽस्ति भवता श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९६

दिक्चेलावृत ! नाम ते यमगृहद्वारे कवाटो भवेत् ,
प्राण्यायुःपरिमाणनिर्णयकरो यश्चित्रगुप्तः श्रुतः ।
तज्जिह्वाफणिताक्ष्र्यतामुपगतं, प्रेतेशदंष्ट्रागिरेः
दम्भोलिश्च; तदेव मेऽस्तु शुभदं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९७

लोकक्षोभकरक्षितीशशतजं सौख्यं न मे रोचते;
मध्यस्थं सुखदुःखयोर्वितरणप्रेमक्षमाशालिनम् ।
एकं दर्शय मे यथार्थनृपतिं यं त्वामिवाहं विदन्
विन्देयं सुखमन्ततः प्रतिदिनं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९८

प्रेतान्किं न विलोकते स्वपितरौ वृद्धांश्च शश्वन्नरः ?
दारापत्यहिताः मृतं निजजनं शोचन्ति सर्वे कुतः ? ।
भेतव्यं मरणात्किमस्ति ? किमिदं दुःखं ? कुतो नार्चति
स्वान्ते त्वामभयप्रदानचतुरं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ९९

आख्यानं स्वकुलस्य, सेवनम्, असत्यार्थस्य सृष्टिः, स्पृहा
न्यायोपेतयशोधने, पिशुनता, हिंसाकृतौ रक्तता ।
मिथ्याभाषणमित्यकार्यनिवहोऽन्यस्वापहारेच्छया;
तिष्ठेद्भूतिरियं कियच्चिरमिह श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १००

दुष्टैः कैरपि संगतः त्वमकरोः दुष्टानि कार्याण्यतः;
त्वामग्राह्यमहं ग्रहीतुमपि नेच्छामीत्यपेहीति च ।
उक्त्वा निर्गमितस्त्वयापि सदनाद्वल्मीकलंबी जनः
कस्मादेष न दीयतेऽभिलषितं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०१

भस्मोद्धूलनधूसरा गुरुजटाभारोन्नमन्मस्तकाः
सम्यक्साधितपञ्चवर्णरसना वैराग्यभाजोऽनिशम् ।
संतुष्यस्तपसि स्थिता अवितथा रुद्राक्षमालाभृतो
ये केऽपि स्युरमून्भजामि मनसा श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०२

फुल्लांभोजमनोहरं सुमधुरं किं स्याच्छलायां जलम् ?
किं दृश्येत कदापि विप्रवसतिः चण्डालवाट्यां भुवि ? ।
ये केचिन्न गुणा मयीति नितरां द्वेषो न कार्यस्त्वया
रम्यान्सत्सु गुणान् गृहाण सदयः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०३

एकस्यामथवा द्वयोर्घटिकयोः त्रित्वाद्युपेतासु ता-
स्वस्मिन्नेवदिने परेद्युरपि वा वर्षात्परं कर्हिचित् ।
कायो नः पृथिवीतले विनिपतेद्धर्मं न जानीमहे
विघ्नो नापि भवत्पदाब्जभजनं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०४

लोकेऽस्मिन्दुरवापतां कथमियात्तंबेरमाश्वादिकम् ?
का वा स्याद्गणना विमानविजितामान्दोलिकानां ततेः ।
वस्त्रालंकृतियोषितोऽपि सुलभास्त्वत्पादयोस्सेवने
पंकेजातविजेतृपादयुगल ! श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०५

अन्तर्नेत्रतयात्मदर्शनवशात्तादात्म्यसौख्ये सति
स्वच्छा अम्बुजचारवो जितलसद्विद्युल्लतानर्तनाः ।
कंदर्पेषुविजिष्णवश्च जगतीत्यालोकयन्ते सदा-
नात्मज्ञास्तरुणीमनोहरदृशः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०६

अद्भिर्यश्चुलुके धृताभिरथवैकेनापि पुष्पेण वा
श्रद्धाभक्तियुतः समर्चति जनस्त्वामेष धन्यो भुवि ।
प्राप्नोतीह वियद्धुनीशशिकलासंगं ततो दुर्लभं
त्वत्संगं; महिमा किलैष भवतः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०७

केचिद्रज्जुभुजंगवत्, रजतविभ्रान्तिस्फुरच्छुक्तिवत्,
भास्वच्चंद्रशिलाजपाकुसुमरुक्सांगत्यवत्सर्वदा ।
इत्याकारगिरां प्रयोगकुशलाः दुर्मेधसश्चित्सुखं
ज्ञातुं न प्रभवन्ति तर्करसिकाः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०८

दक्षः किं न हतः ? स्वदूषणरतो ब्रह्मा न किं दण्डितः ?
स्वीयांघ्रिप्रणतापभाषणरतोपेक्षा न ते साम्प्रतम् ।
आत्मात्मीयविभेदधीर्हि भवतः सर्वज्ञ जाता कथम् ?
नैवं चेत्किमुदास्यतेऽत्र भवता श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १०९

जघ्ने येन गजासुरः तव कराद्भ्रष्टस्स शूलो नु किम् ?
निर्वाणस्तव फालनेत्रदहनो दग्धा रतीशस्य किम् ? ।
हन्यन्ते न यतोऽपवादनिरताः, एतत्तु किं साम्प्रतम् ?
कां ते चक्रुरिमे परामुपकृतिं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११०

युद्धं दूत्यकृतिश्च दुर्गमगदंकारत्वचोरक्रिये
नौवाणिज्यमुपाश्रयश्च धरणीपालस्य मन्त्री महान् ।
सिध्यैषां सुमहत्फलं हि भवति; स्युश्चेदिमान्यन्यथा
भूतिस्स्याद्विगता, व्यपेयुरसवः, श्रीकालहस्तीश्वर ॥ १११

सूते यस्तनयं निधिं च कुरुते निर्माति देवालयं
विप्रस्योद्वहनं प्रकल्पयति चादत्ते कृतेर्भर्तृताम् ।
रम्यस्वच्छजलाशयं च निखनत्युद्यानरोही भवेत्
लोकं याति स न त्वदीयसुलभं श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११२

भूभृद्वर्य ! समागतः कविरिहाद्य त्वां दिदृक्षुर्महान्
निर्माता रसवद्गभीरवचसामाश्वेव विद्वन्मुदे ।
सामर्थ्यप्रतिभानवान्प्रियवचा इत्युक्त एषोऽधमो
दृष्टः पूर्वमपैत्वसा(वि)ति वदेत् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११३

कुर्वे नैव मदीयरम्यकवितां त्वत्तः परस्मै भुवी-
त्याबद्धं वसनाञ्चलं, गुरुतमाकारि प्रतिज्ञा मया ।
हस्तेऽधारि च कंकणो, मम तथाप्यङ्गान्यनीशान्यहो
कालस्योपनता विलोमसरणिः श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११४

स्वैरं त्वामभिपूजयन्नविरतं ज्ञानाख्यमोक्षासनाद्
गोष्ठीं यो न करोति किं तु कुजनैस्सख्याद्विनष्टार्जवः ।
भूपालभ्रुवरोषभाजनतया तत्सांत्वनं कांक्षति
स्नेहेनानलशान्तये स यतते श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११५

दन्तानां पतनात्पुरैव, दृढताभाज्येव काये स्थिते,
कान्ताद्वेषणलक्ष्यतानुपगमे, पूर्वं जरोपस्थितेः ।
अभ्यासौ च तनावपूर्वविकृतेः, केशेषु कृष्णेषु च,
त्वत्पादाम्बुजचिन्तनं वितनुयात् श्रीकालहस्तीश्वर ॥ ११६

15634
VIDYA PEETHA LIBRARY, TIRUPATI
15634

Devanagari Power Press, 5th Line, Arundelpet, Guntur-2.

ग्रंथकर्तुरस्मान्ये ग्रंथाः

—:o:—

	मूल्यम् रू. आ.
1. भाषाशास्त्रसंग्रहः (A Primer on the Science of Language)	1-0-0
2. सुषुप्तिवृत्तम्	0-12-0
3. न चेद्वाल्मीकिरभविष्यत्	0-4-0

आंध्रभाषातो गैर्वाण्यामनुवादाः

1. वेमनशतकम्	0-4-0
2. सुमतिशतकम्	0-4-0
3. दाशरथिशतकम्	0-4-0
4. कृष्णशतकम्	0-4-0
5. भास्करशतकम्	0-4-0

प्राप्तिस्थानम् :—

ग्रन्थकर्ता

चिट्टिगूडूरु, मचिलीपत्तनम्,

(आन्ध्रप्रदेशः)

